

ISTEN VALÓBAN ELVETETTE NÉPÉT 1914-BEN?

Megíráttak a mi tanulságunkra

„Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk, megíráttak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett. Azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék.” (1Kor. 10,11-12.)

A kereszténység állandó tragédiája, hogy az isteni figyelmeztetéseket és intéseket mindig másokra alkalmazza, és nem önmagára. Mennyi nehézséget és tragédiát háríthatott volna el Isten népe, ha először mindig a saját életére és tetteire vetítette volna az isteni tanácsokat, és csak azután másokra. Jó volna végre megtanulni, hogy nemcsak a saját kárunkon lehet tanulni és tapasztalatokat gyűjteni, hanem a másokén is. Isten szeretne bennünket megajándékozni azzal a kegyelemmel, hogy tudjunk mások példáiból tanulni és okulni, és ne tegyünk meggondolatlan, és következményeiben visszafordíthatatlanul rossz lépéseket. Ennek érdekében íratott le számunkra a szent történelem.

A Szentírás viszont nem tekinthető csupán egy történelemlétkönyvnek. Még Isten népe történelméből is csak egyes részletek kerültek be a Biblia feljegyzései közé. Csak azok az események, amelyek valamilyen módon az örökkévaló evangélium üzenetét hordozzák magukban, vagy pedig intő példák lehetnek az utókor nemzedékei számára.

Különleges hangsúlyt kap Pál apostol fenti figyelmeztetésében az, hogy a múlt példái azok számára íráttak meg tanulságként, **„akikhez az időknek vége elérkezett”**. Egyetlen korszak sem volt annyira közel az idők végéhez, mint amelyben mi élünk. Tragédiába torkollik azonban minden olyan szándék, amely pusztán emberi bölcselkedés alapján próbálja meg értelmezni a múlt tanulságait, vagy csak azokra figyel belőle, amelyek az ő

elgondolásával is összhangban vannak, tehát támogatják azokat. De elhalad azok mellett, amelyek könnyelmű és felelőtlen tetteit világosságba helyezték volna.

A Reformmozgalom Egyháztól való elszakadásának okát abban látom, hogy az alapítók, mielőtt megkérdezték volna Istent, hogy Uram, mi a Te jó, kedves és tökéletes akaratod, nekik már volt egy határozott elgondolásuk és szándékuk. Ez eredményezhette azt, hogy a múlt tapasztalatait figyelmen kívül hagyva, egy meggondolatlan és következményeiben rettenetes lépésre szánták el magukat. A múlt eseményei, amelyek példaként és tanulságként írtak meg számunkra, nagyon sok útmutatást és tanácsot adtak volna, ha imádkozó szívvel figyelték volna rá. Megismerhették volna belőle, hogy milyen az Isten magatartása népével szemben akkor, amikor népe elfordul Tőle, amikor egyik bűnt a másik után követi el.

A Reformmozgalom úttörőinek mulasztását már nem tudjuk meg nem törtéنتté tenni, sem eseményében, sem következményeiben. Azonban amit ők elmulasztottak, azt mi még megtehetjük, sőt meg is kell tennünk önmagunkért és Isten ügyéért. Nem lehetünk felelőtlenül közömbösek aziránt, hogy melyik oldalon állunk.

A Reformmozgalom állítása szerint az Adventista Egyház 1914-ben hűtlen lett Istenhez és az Istentől kapott elvekhez, ezért az Úr elvetette őket, és a belőlük kivált hűségeselek csoportját, a Reformmozgalmat vezette tovább, mint népet. Ennek az állításuknak az igazolására rengeteg bizonyágtételi idézet sorolnak fel. Ezekben az idézetekben White testvérnő valóban beszél arról a nagyon válságos állapotról, amely rányomta bélyegét Egyházunkra, és meghatározta az Istennel való kapcsolatát. De éppen emiatt az állapot miatt íródott Laodiceához olyan tartalmú levél, amelyet olvashatunk a Jelenések könyvében. Szeretnék idézni néhányat példaként ezek közül a kritikus bizonyágtételek közül. Példaként azért, hogy egyrészt lássuk Isten véleményét Egyházáról bizonyos dolgokban

és esetekben, másrészt pedig azért is, hogy nyilvánvaló legyen, hogy milyen bizonyágtételi idézetekre alapozza a Reformmozgalom azt az állítását, hogy Isten elvetette az Adventista Egyházat.

„Mély szomorúsággal vagyok eltelve, ha a mi állapotunkra gondolok, mint nép. Az Úr nem zárta be előttünk a Mennyet, hanem a mi folytonos visszaesésünk iránya választott el bennünket Istentől. Büszkeség, kapzsiság és a világ iránti szeretet él a szívben, az elvetéstől vagy kárhozattól való félelem nélkül. Fájdalmas és arcátlan bűnök uralkodtak közöttünk, és mégis az az általános nézet, hogy a gyülekezet fejlődik, és hogy béke és lelki jólét uralkodik minden oldalon. A gyülekezet elfordult és nem követi Krisztust, mint vezetőjét, hanem szüntelen halad vissza Egyiptom felé.”
(Ellen G. White: Bizonyágtétel a gyülekezetek részére 5. 217. old.)

„A hajdani Izraelhez hasonlóan a gyülekezet meggyalázta Istenét azáltal, hogy eltávolodott a világosságtól, elhanyagolta kötelességét és visszaélt magasztos kiváltságával, hogy egy különös és szent jellemet fejlesszen. Tagjai áthágták szövetségüket, mely szerint Istenért és csak egyedül érte fognak élni. Az önzőkkel és a világszeretőkkel egyesültek. Büszkeség, a gyönyör szeretete és bűnök voltak ápolva. Krisztus eltávozott, Lelke kialudt a gyülekezetben.”
(Ellen G. White: Bizonyágtétel a gyülekezetek részére 2. 441-442. old.)

„Midőn nemrég körülnéztem, hogy az alázatos és szelíd Üdvözítő alázatos követőit keressem, lelkem nagyon elszomorodott. Sokan azok közül, akik azt állítják, hogy Krisztus közeli eljövételére várnak, e világhoz alkalmazkodnak, s inkább keresik a világ tetszését, mint Istenét. Hidegek és a formaságok emberei csakúgy, mint a névleges egyházak, amelyektől nemrég elszakadtak. A laodiceai gyülekezethez intézett szavak a legtalálóbban jellemzik jelenlegi állapotukat. Se melegek, se hidegek, hanem langymelegek. Ha nem követik a hű Tanúbizonyág

tanácsát, ha nem térnek meg őszintén, s ha nem vásárolnak 'tűzben megpróbált aranyat', 'fehér ruhákat' és 'szemgyógyító írt', úgy az Üdvözítő kiveti őket a szájából.”
(Ellen G. White: Tapasztalatok és látomások 94. old.)

Nem szándékom, hogy takargassam a múlt hibáit az Egyház életében. Szeretném azonban nagyon határozottan hangsúlyozni, hogy White testvérnő írásaiban sehol sem találkozunk olyan kijelentéssel, amely szerint az Egyházban uralkodó állapot miatt Isten nem tekinti ezután népének az Adventista Egyházat. A bűn jelenléte, és az amiatt bekövetkező elvettetés ugyanis két különböző dolog. Amíg a bűn elkövetése tőlünk emberektől induló dolog, addig az elvettetés csak Istentől indulhat. Végzetes volna azonban az emberi családra nézve, ha minden egyes hűtlenséget és bukást Istentől való elvettetés követne. Vajon ki állhatna meg akkor?

Isten nem bízott meg egyetlen embert sem azzal a feladattal, hogy az események alapján következtesse ki, hogy egy ember vagy egy nép életében mikor következik be az Istentől való elvettetés pillanata. Ne akarja Isten szájába adni senki sem azt, amit Ő még nem mondott ki. Márpedig az Advent nép elvetését még nem mondta ki Isten sehol sem. Hűtlenségről, bukásról és bűnökről beszél az ihletett írás, de elvettetésről sehol sem. Azt azonban elmondja, hogy újra és újra támadni fognak férfiak, akik Isten népének elvettetéséről beszélnek, akiknek üzenetük lényege mindig ez lesz. Ezekhez az emberekhez viszont egy külön és személyre szóló figyelmeztetése van Istennek.

„Neked ugyanazt szeretném mondani, mint amit amazoknak is mondtam, hogy ez az üzenet, amit te hirdetsz, sátáni család, amely csak arra jó, hogy a gyülekezetben zavart okozzon.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek a prédikátorok számára 8. old.)

„Azok, akik a tévedést támogatják, azt fogják mondani: 'Az Úr mondja' - holott az Úr nem mondott semmit,” (u.o.23. old.)

„Ezek a tanítók az általuk meggyújtott szikrák fényében járnak, és saját független ítéletük szerint mennek, és az igazságot összekeverik hamis fogalmakkal és elméletekkel. Elvetik testvéreik tanácsát és tovább haladnak saját útjukon.” (u.o. 37. old.)

A múlt történetei éppen azért íratlak le részünkre, hogy tanulságos példák legyenek előttünk. Ezekben a történetekben azt is megfigyelhetjük, hogy miként viszonyult Isten a tőle elfordult népéhez. Vajon elvetette magától őket csak azért, mert elfordultak Tőle és nem hallgattak figyelmeztető üzeneteire? Nem!

Isten viszonyulása hűtlen népéhez a múltban

„Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint... Mert Ő tudja, a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk.” (Zsolt. 103,10; 14.)

Mennyi bűnt, lázadást, erkölcsi bukást kísérhetünk végig Izrael történelmében. Isten mégis népének nevezte őket. Már az Egyiptomból való kivonulás után a lázadás és a bukások sorozatairól olvashatunk. Kánaán határához jutva pedig Isten kénytelen volt visszairányítani őket a pusztába, egészen addig, amíg a nép összetételében egy generációs csere nem történt. De a Kánaánba való bevonulás utáni időről sem fest jobb képet a Szentírás.

„És az egész nemzetség gyűjteték az ő atyáikhoz, és támadott más nemzetség ő utánuk, amely nem ismerte sem az Urat, sem az ő cselekedeteit, melyeket cselekedett Izráellel. És gonoszúl cselekedtek az Izráel fiai az Úrnak szemei előtt, mert a Baáloknak szolgáltak. És elhagyták az Urat, atyáik Istenét, aki kihozta őket Egyiptom földéből, és más istenek után jártak, a pogány népek istenei közül, akik körülöttük voltak, és azok előtt hajtották meg magukat, és haragra ingerelték az Urat. És elhagyták az Urat, és

szolgáltak Baálnak és Astarótnak. És felgerjedd az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá őket a ragadozók kezébe, és elragadozzák őket, és adá őket a körülöttük való ellenségeik kezébe, és még csak megállani sem bírtak ellenségeik előtt. Ahova csak kivonultak, mindenütt ellenük volt az Úr keze rontásukra, amint megmondotta az Úr, és amint megesküdött az Úr nekik. És igen megnyomorodának. És támasztott az Úr bírákat, akik megszabadíták őket szorongatóik kezéből. De bíráikra sem hallgattak, hanem más istenekkel paráználkodtak, és azoknak hajtották meg magukat, és hamar letértek az útról, amelyen atyáik jártak, akik az Úrnak parancsára hallgattak; ők nem cselekedtek így. Mert mikor bírákat támasztott az Úr nekik, az Úr magával volt a bíróval, és megszabadította őket ellenségeik kezéből a bíró egész idejére, mert megindult az Úr panaszaikon, melyeket emeltek elnyomók és szorongatóik miatt. De mihelyt a bíró meghalt, visszatértek, és jobban megromlottak, mint atyáik; más istenek után jártak, azoknak szolgáltak és azok előtt hajtották meg magukat, föl nem hagytak cselekedeteikkel és nyakas magaviseletükkel.” (Bír. 2,10-19.)

Amikor a bűnök miatt Isten keze ránehezedett Izráelre, akkor az **„Úrhoz kiálltának az Izráel fiai, és a Úr szabadítót támasztott az Izráel fiainak, aki megszabadítá őket”** (Bír. 3,9; 15.). Arról azonban sehol sem olvasunk, hogy az Isten által támasztott bírák azon fáradoztak volna, hogy azokat, akik Istenhez hűségesek maradtak, megpróbálják összegyűjteni, és a hitehagyott Izráeltől elszakadva, egy újonnan szervezett népet alapítani velük. Nem az Isten módszere ez. Az Isten **„nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint”,** (Zsolt. 103,10.) legalábbis nem úgy, ahogy azt az emberek tennék egymással Isten helyében.

A későbbi korok történelme újra és újra egy olyan istenképet állít elénk, amely alapján arról győződhetünk meg, hogy a mi

Istenünk nem olyan, mint mi emberek. Velünk ellentétben Ő gyönyörűséget talál a megbocsátásban, az irgalmasságban. **„Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi öröksége maradékának vétkét?! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban!”** (Mik. 7,18.). Akik csak az elkülönülésben látják az egyetlen megoldást a problémák rendezésére, azoknak egy hamis istenképük van. Ezekben az emberekben Sátán sikeresen torzította el az Isten ismeretét. Szövegszerűen ismerhetik a kinyilatkoztatás feljegyzéseit Istenről, csak éppen a gyakorlati életben nem tudnak mit kezdeni vele. Ez a torz Isten-ismeret egy sajátos gondolkodási irányzatot eredményez. Kiválthatja a farizeusi elbizakodottságot és felsőbbrendűség-tudatot. Kiválthat azonban egy lelki gyötrődést is, félelmet az Istentől, mert az Istenben csak a bűnt szigorúan megbüntető Istent látja. Ezeknek az embereknek nem jelent felszabadult örömet és boldogságot Isten gyermekének lenni. Ha beszélnek is róla, de nem élik át naponta ezt az örömet. Ebből a torz Isten-ismeret szülte gondolkodásból következik az is, hogy a másik emberre is ilyen szemszögből néznek. Ez a torz istenkép vetítődik ki abban, amikor társában már csak a bűnt látja, amit neki le kell leplezni, és el kell ítélni, és ha ez nem megy, akkor külön kell vonulni, és el kell szakadni tőle.

Izráel történelmében találunk egy példát, amikor Istennek az egyik ilyen választott eszköze már-már ebbe a hibába kezdett beleesni. Isten azonban még időben adott neki egy gyakorlati leckét, amelyből meg kellett tanulnia, hogy Isten a rettenetes bűnök ellenére sem vetette el népét, és neki az Isten-emberének e bűnök ellenére is, vagy talán éppen e bűnök miatt, a bűnbe süllyedt nép között van a helye. Meg kellett tanulnia azt is, hogy amikor ő az ember úgy látta, hogy már mindenki elfordult Istentől, akkor Istennek még mindig voltak tartalékai; olyan emberek, akik nem hajtottak térdet a Baálnak. Isten az ilyen kevés számú, de hűséges gyermekei által még meg tudja újítani népe lelki életét.

Akháb király idejében Izráel nagyon mély pontra került az Istennel való kapcsolatában. **„És jobban haragra indítá Akháb az Urat, Izráel Istenét, mint Izráel valamennyi királya, akik ő előtte voltak.”** (1Kir. 16,33.). Illés próféta, akit ebben a kritikus időben hívott el Isten prófétaival, különböző hányattatások után eljutott odáig, hogy már teljesen reménytelennek látta a nép helyzetét és a saját küldetését is. Istennek így ecsetelte ezt a kilátástalan helyzetet: **„elhagyták a te szövetségedet az Izráel fiai, a te oltáraidat lerontották, és a te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek”** (1Kir. 19,10.). Illés szavaiban ott lüktet kimondatlanul is az a gondolat, hogy: „Uram, ugye most már te is látod, hogy nekem ott semmi helyem és semmi keresnivalóm nincs? Nemcsak Te nem kellesz nekik, hanem én sem; annyira nem, hogyha közénk megyek, akkor engem is megölnék.”

Mi talán egyetértettünk volna Illéssel, Isten azonban nem. Mintha nem is hallotta volna a próféta magyarázatát, újra azt kérdezte tőle: **„Mit csinálsz itt Illés?”** (1Kir. 19,13.). Ez a kérdés azt is jelenti, hogy „miért vagy te itt”? Illést ugyanis nem oda küldte az Úr. És hiába védekezett azzal, hogy **„nagy búsulásom van az Úrért, a Seregeknek Istenéért”** (1Kir. 19,14.). Emberileg jogosan búsult és bánkódott Illés, cselekedetei igazolására azonban az Úr nem fogadta el tőle ezt a kegyes szöveget. Azonnal határozott utasítással józanította ki ebből a szemléletéből szolgáját: **„Menj el, térj vissza a te utadon”** (1Kir. 19,15.), és miközben visszatérsz, ne feledkezz el róla, hogy **„meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt”** (1Kir. 19,18.).

A prófétának tehát vissza kellett térnie oda, ahonnan a kilátástalan körülmények miatt elment. Meg kellett tanulnia, hogy Isten másként ítéli meg a körülményeket, és másként is viszonyul hozzájuk. Az Isten által adott gyakorlati leckéből pedig azt is megértette, hogy Izráel megtérése nem eget-földet megrázó események között fog megtörténni, hanem csak a

Szentlélek **„halk és szelíd hang”**-jának eredményeként, amely minden esetben a lelkek mélyén szólal meg.

Azoknak, akik a nehézségek és a próbák idején az elkülönülést választják, meg kellene tanulniuk odafigyelni erre az isteni hangra, amikor Isten azt mondja, menj el és térj vissza a te utadon. **Ez alól az sem ment fel, hogy esetleg nem jószántadból jöttél el.** Illés sem úgy jött el. Őt is kiközösítették, sőt halálra keresték, hogy megöljék. Ennek ellenére is azt mondta neki Isten, hogy menjen vissza.

E tekintetben Mózes élete is különleges példaként áll a Biblia történeti feljegyzései között, mert ő még azt a pillanatot is megérhette, amire az elszakadásra hajlamos emberek minden idegszálukkal vágyakoznak. Isten azt mondta neki: **„látom ezt a népet, bizony kemény nyakú nép. Azért... hadd gerjedjen fel haragom ellenük, és töröljem el őket: téged azonban nagy néppé teszek.”** (2Móz. 32,9-10.). Micsoda kilátások! Nagy néppé lenni, külön csoportot alapítani, és az Isten is velünk lesz. A bűnbe süllyedt nép pedig hadd pusztuljon; így igazságos ez!

Isten azonban szükségesnek ítélte a Bibliában feljegyezve megörökíteni az utókor számára azt is, hogy Mózes nem tudott az előzőek szerint gondolkodni, és nem tudott így viszonyulni Isten népéhez. Azonnal Isten és a nép közé állt, és esedezett Isten bocsánatáért és kegyelméért. **„Kérlek! Ez a nép nagy bűnt követett el, mert aranyból csinált magának isteneket. De most bocsásd meg bűnüket, ha pedig nem; törölj ki engem a te könyvedből, amelyet irtál.”** (2Móz. 32,31-32.). Máskor pedig szintén a nép érdekében könyörögve mondta Istennek: **„Most azért hadd magasztaltassék fel az Úrnak ereje, amiképpen szólottál, mondván: Az Úr késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú, megbocsát hamisságot és vétket... Kérlek, kegyelmezz meg e nép hamisságának a te irgalmasságod nagy volta szerint.”** (4Móz. 14,17-19.).

Testvérem, te aki esetleg úgy érzed, hogy csak elszakadva lehetsz hűséges Isten iránt, szeretted-e valaha is így Isten művét, a bűnbe süllyedt népét, mint Mózes? Volt-e valaha is olyan Istentől való bizonyosságod az elszakadásra, mint Mózesnek, amikor azonban te az Isten népét választottad, mert az iránta érzett szereteted kényszerített erre a döntésre? Az elszakadás lehetőségének tudatában tudtál-e már úgy imádkozni a bűnbe süllyedt népért, mint Mózes? Testvérem, bizonyára szeretnél ott lenni az üvegtengeren a 144.000 között, akik ott majd éneklük Mózesnek és a Báránynak énekét. Ahhoz, hogy ezt az éneket egykor énekelhesd, meg kell tanulnod úgy szeretni Isten népét, mint Mózes. Nem a hűséges, az Istent szerető népet kell tudni így szeretni, hanem a környezetéhez alkalmazkodó, és a bálványait imádó népet. Az Isten jellemvonásainak ez az egyik legcsodálatosabb része. Csak ez a szeretet tud megmenteni, felemelni és megtérésre vezetni. Isten azt szeretné, ha ez a jellemvonás a te életedet is meghatározná az Ő népéhez való viszonyulásodban. Tanulj meg szeretni, az ítéletet pedig hagyd meg Istennek, aki nálad sokkal jobban tudja megítélni a körülményeket!

Amint az előzőekből látható, az ószövetségi történelem arra tanít bennünket, hogy Isten nem úgy kezeli népe bűneit, miként azt sokan gondolják és szeretnék. Bár nem huny szemet fölötte, és nagyon szigorúan meg is bünteti, de nem tagadja meg érte választott népét. Majd amikor már eljön ennek az ideje is, akkor minden félreértést kizárva, maga Isten fogja kimondani ezt az ítéletét, esetleg még az időpontot is meghatározva. Így tette ezt abban az esetben is, amiről Dániel próféta szólt, aki már évszázadokkal korábban megjövendölte azt az időpontot, amikor Isten elveti választott népét, és visszavonja tőlük a kiválasztással együtt járó megbízatást. Milyen különös, hogy a Dániel által megjövendölt elvételés is olyan körülmények között hangzott el, amikor Isten népe a hűtlensége miatt éppen az Isten büntető ítéletét viselte egy pogány nép fogságában. Ebben az eseményben is csak azt láthatjuk, hogy bár szigorúan

megbüntette népét, de akkor még nem vetette el magától őket, hanem szeretetéből készítette elő őket a lelki megújulásra, és a hazájukba való visszatérésre. Éppen egy ilyen súlyos bukás és Istentől való eltérés után élte át Izráel történelmének egyik legnagyobb megújulását és reformációját. Ez is a mi tanulságunkra íratott meg. Miért nem tudják elhinni az elszakadásban élő testvéreink, hogy Isten ma is tud támasztani Ezsdrásokat és Nehémiásokat, akikre hallgatva Isten népe most is felébredhet és megújulhat?

Isten és a keresztény Egyház viszonya

Istennek népéhez való viszonya az újszövetségi korban sem változott meg. Maguk az apostolok tesznek erről bizonyosságot. „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz” (Zsid. 13,8.). „Akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka” (Jak. 1,17.). Ezt a ténymegállapítást igazolja az egyháztörténelem. Ha figyelmesen végig kísérvük az Egyház életét a különböző korszakokon keresztül, akkor az isteni türelemnek és kegyelemnek ismételtelen azokkal a jeleivel találkozunk, amelyeket már az ószövetségi időben is megfigyelhettünk. Ha csak azokat a bűnöket vesszük figyelembe, amikről a Biblia is beszámol, már akkor is szembeötlő az Isten hosszútűró kegyelme népe iránt.

Már az első egyházkorszakban elindult a romlás folyamata. „Az a mondatom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad” (Jel. 2,4.). Ennek ellenére Isten nem hívott létre egy újabb egyházszervezetet, hanem az előző lépett tovább egy új egyházkorszak felé, és majd csak a harmadik egyházkorszak végén következett be szétválás az Egyházban. Erről az eseményről azonban éppen olyan határozott prófécia szólt már jó előre, mint arról, hogy a zsidó nép számára lejárt Isten kegyelmének ideje. Pál apostol a Thessalonikabeliekhez írt levelében (2Thess. 2,3-9.) nemcsak azt jelzi, hogy lesz egy szakadás a keresztény Egyházban, hanem azt is részletesen leírja, hogy mi fogja azt kiváltani.

A prófétai kinyilatkoztatások – E.G. White írásán keresztül – még 1844-es eseményekre is ráirányítják a figyelmünket, amikor újra egy szétválás által vezette tovább Isten az ő népét. Ekkor azonban nemcsak az esemény volt megjövendőelve, hanem még a beteljesedés időpontját is határozottan körvonalazta Isten. Az isteni kinyilatkoztatás azonban nem beszél még egy harmadik szétválásról is, amelynek Isten népe között kellene megtörténni. A végidő Egyházára vonatkozó kinyilatkoztatásokban olvashatunk az Egyház gyengeségéről, bűneiről, rossz lelki állapotáról, de arról nem, hogy ezért elveti magától Isten. Sőt, éppen ellenkező tartalmú kijelentésekre figyelhetünk a bizonyágtételekben.

„Vajon nincs Istennek élő gyülekezete? De igen! Van gyülekezete, de az a küzdő, és nem a győző gyülekezet. Sajnáljuk, hogy hibás tagok is vannak benne, és hogy konkoly is van a búza között.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek a prédikátorok számára 25. old.)

„Az Isten gyülekezete a földön tökéletlen, Isten azonban nem semmisíti meg gyülekezetét tökéletlensége miatt.” (u.o. 27,1.)

„Bizonyágot teszek testvéreimnek, hogy Krisztus gyülekezete a maga gyengesége és fogyatékosága ellenére, úgy amint van, mégis az Úr Jézus figyelmének legfőbb tárgyát képezi. Mialatt a földön élő összes embereket hívja, hogy hozzá jöjjenek, hogy üdvösséget nyerjenek, egyidejűleg megbízza angyalait, hogy segítsenek minden léleknek, aki bűnbánattal és töredelmes szívvel Hozzá járult. Ő pedig Szentlelke által személyesen jön gyülekezetébe.” (u.o. 3. old)

Egy különös megvilágosodás

A Reformmozgalom szombatiskolái között lapozgatva, az 1983-ból való leckék között egy olyan tanulmány címére figyeltem fel, amely nagyon felkeltette érdeklődésemet: **„Krisztus és a gyülekezet közötti viszony”**. Ennek a leckének a bizonyágtételekből vett idézeteit olvasva szinte majdnem arra

lehet gondolni, hogy bizonyára egy megvilágosodás történt a Mozgalom vezetőinek a gondolkodásában, mivel a következő idézeteket olvashatjuk benne a Bizonyágtételekből:

„Krisztus és a gyülekezete között lévő kapcsolat nagyon gyöngéd és szent; Ő a vőlegény és a gyülekezet a menyasszony. Ő a fej, és a gyülekezet a test. A Krisztussal való kapcsolat magába foglalja az Ő gyülekezetéhez való tartozást...” (Reformmozgalom szombatiskolai tanulmány 1983. II. negyed 9. old.)

„Krisztus és az ő gyülekezete elválaszthatatlan. Megvetni és elhanyagolni azokat, akiket Isten rendelt el, hogy vezetők legyenek és felelősségeket hordozzanak az ő munkájában és az igazság előrehaladásával és terjesztésével kapcsolatban, az annak az eszköznek az elvetését jelenti, melyet Isten az ő népének segítségül, bátorításul és erősítésül rendelt. Ha ezek mellett elhaladtok és azt hiszitek, hogy a világosságotok nem jöhet más csatornán keresztül, hanem csak közvetlenül Istentől, akkor olyan helyzetbe juttatjátok magatokat, ahol ki lesztek téve a félreértésnek, hogy le legyetek győzve.” (Ellen G. White: Bizonyágtétel a gyülekezetek részére 3. köt. 418. old.)

„A világ Megváltója nem szentesített olyan eljárást és tapasztalatot vallási ügyekben, melyek függetlenek az Ő megszervezett és elismert gyülekezetétől, ahol Neki van gyülekezete.” (u.o. 3. köt. 432. old.)

Csodálatos lenne mindez, ha a Mozgalomban élők a múlt hibáit felismerve, végre a saját cselekedeteikre alkalmaznák ezeket a világos kinyilatkoztatásokat. Csakhogy sajnos nem erről van szó. – Ezekben az években a Reformmozgalom gyülekezeteiben bizonyos szinten mozgolódás támadt különböző országokban. Egyes vezetők nagyon súlyos visszaéléseket és bűnöket követtek el, a bibliai normákat teljesen figyelmen kívül hagyva. Akik ez ellen protestáltak, azokat úgy állították be a nép előtt, mintha az Egyház szervezete ellen fellépő idegen elemek

lennének, akik szakadást akarnak a Mozgalomban, de legalábbis a szervezet egységét akarják bomlasztani. Ez a tanulmánysorozat tehát csak azért jelent meg, hogy a különböző országokban a Reformmozgalomban lévő „lázadó” elemekkel szemben a gyülekezetnek tekintélyt és hatalmat biztosítson.

Akik ezt a tanulmányt összeállították, és a nép kezébe adták, vajon miért nem tudták az 1916-os eseményekkel kapcsolatban is ugyanezeket a bizonyágtételeket alkalmazni és azoknak eljárását is ezen keresztül megítélni, akik akkor külön váltak az Egyháztól? Vagy akkor a Krisztussal való kapcsolat nem jelentette a gyülekezethez való tartozást? Akkor nem volt Krisztus figyelmének legfőbb tárgya a földi gyülekezet? Vagy akkor nem örködött felette éberem minden gyengesége és gyarlóssága ellenére? Akkor talán figyelmen kívül lehetett hagyni, sőt meg lehetett vetni és el lehetett hanyagolni is azokat, akiket Isten felelősségek hordozóiként rendelt az ő művébe? Azok, akik figyelmen kívül hagyták a tapasztalt, idős vezetők tanácsát – nem a hűtlen és meggyengült vezetőkre gondolok, – nem juttatták magukat ezzel olyan helyzetbe, ahol ki voltak téve a félrevezetésnek és a legyőzetésnek? Biztos az, hogy ezek a személyek kivételesen, közvetlenül csak Istentől függtek akkor? Ezek olyan kérdések, amit a Reformmozgalomhoz tartozóknak komolyan meg kellene vizsgálni.

Ha figyelembe vesszük annak a pár fiatal munkásnak az életét, akik a Reformmozgalom elindítói voltak, akkor nagyon is határozott választ adhatunk az előbbi kérdésekre. Voltak, akik bizonyos idő után visszatértek az anyaggyülekezetbe, többen súlyos erkölcsi bukásuk után kiestek a világba, és csak elenyésző százalék azoknak a száma, akik végig a Mozgalomban maradtak, és meg tudták őrizni magukat a Mozgalomra jellemző állandó viszályok között.

A Mozgalomban kezdettől fogva hatalmi harcok dúltak, a pozícióért való törekvés és annak féltése szabdalta fel a közösségüket ki tudja már igazán, hogy hány felé. Vajon ilyen

emberek azok, akiket Isten megkülönböztetetten kiválasztott, hogy ugyanakkor szervezett Egyházától pedig eltávozzon? Ezt nem lehet elhinni még akkor sem, ha megfelelő jóindulattal párosítva vizsgáljuk is az ügyet. Azt azonban igen, hogy ennek a Mozgalomnak azt kell aratnia, amit kezdettől fogva elvetett, vagyis a szakadást. Időről-időre ugyan megpróbálják a vezetők tekintélyét, és a hatalmat gyakorlók befolyását védelmezni olyan érvekkel, amiket semmibe vettek elődeik akkor, amikor Istennek ez a figyelmeztetése éppen nekik szólt volna. Tanulásként hadd idézzek egy 1930 március 22-ből való szombatiskolai tanulmány tartalmából.

A tanulmány 9. kérdése:

„El kell legyen ismerve a Generál Konferencia, mint a legnagyobb egyházi hatóság? Azok, akik megvetik ezen hatóságot, kivel szemben vétkeznek?”

7. Megjegyzés:

„A Generál Konferencia el kell legyen ismerve az összes alárendelt szervektől, mint utolsó bíróság és hatóság, mint Istennek hangja. Mint ahol Istennek Szentlelke kell hogy trónoljon és dolgozzon a hangja és határozatai által, a törvények és a bizonyágtételek szerint, amire alapítva van. Csel. 15,28. 2Krn. 20,20. Azok, akik nem ismerik el, mint legfőbb hatóságot, hanem mint zsarnok felsőbbségnek tartják és gyalázzák, ezek vétkeznek Isten ellen és az ő Szentlelke ellen. Hasonló elemek nagyon sokan vannak az utolsó időben, és ők az ötödik parancsolat taposóivá lesznek, mint ahogy Júdás írja a 8. versében, hogy meggyalázzák az igazgatókat, és megvetik a honpolgárságot, úgyszintén a Jézus templomát, a gyülekezetét is.”
(Reformmozgalom szombatiskolai tanulmány 1930. március 22. 24-25. old.)

Számomra teljesen érthetetlen, hogy ilyen idézetek alkalmazása közben hogy lehet figyelmen kívül hagyni az 1916 után bekövetkezett eseményeket?

Egyforma mértékkel mérjétek

„Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?” (Mát. 7,3.)

„Igaz mérték... legyen közöttetek!” (3Móz. 19,36.)

„A kétféle... mérték utálatos az Úrnál.” (Péld. 20,10.)

Igaz, hogy az 1916. év környékén több olyan dolog is történt az Adventista Egyház életében, ami jó lett volna, ha nem történik meg. Különösen a vezető testvérek magatartása marasztalható el itt Európában, hiszen a velük kapcsolatos, szinte minden irányú megmozdulásuk, még a mai napig is dokumentálható. Addig viszont a többi testvérek magatartásáról szinte alig tudunk valamit. Éppen ezért törekedett a Generál Konferencia a háború utáni években arra, hogy mielőbb rendezve legyenek ezek a visszás esetek. A következőkben szeretném a Generál Konferencia akkori intézkedését néhány idézettel feleleveníteni.

„Azok a testvérek, akik a háború folyamán különböző levelek vagy egyéb írások kiadásával hibákat követtek el, ezen hibájukat belátták, s 1920-ban, Friedensauban tartott konferencián több mint kétszáz munkás jelenlétében visszavonták ezen iratokat. Erről az elszakadt atyafiakat is értesítették.”

„Hangsúlyoznunk kell még azt is, hogy ugyancsak 1920-ban négy vezető testvér aláírásával egy nyilatkozat jelent meg, amely nyilatkozatot az összes gyülekezeteinknek megküldtük, melyben kijelentik a vezető testvérek, hogy minden olyan iratot és levelet semmisnek nyilvánítanak és visszavonnak, mely a háború alatt jelent meg, s amely egyes testvérek lelkiismeretével ellenkezik. Beismerik, hogy hibát követtek el, midőn ilyen iratokat kibocsátottak.”

„Az Európai Divízió tagjai saját portájukon rendet teremtettek. Az igaz, hogy ez nem minden önmegtágadás és

akadály nélkül ment, de tény, hogy mindent rendbe hoztak.”
(Schubert G.W: Babilonná lett-e Laodicea? 16-19. old.)

A Reformmozgalom részéről viszont nem tartják elfogadhatónak a felmerült problémák ilyenképpen való rendezését. Mielőtt azonban bármilyen megjegyzést is fűznék hozzá, szeretnék egy másik történetet is elmondani, mivel így tartom igazságosnak az eset megvizsgálását, mert **„a kétféle mérték utálatos az Úrnál”**. Az ellenfél magatartásával és gyakorlati életével szemben ugyanis mindenki csak olyan kívánalmakat állíthat fel és várhat el, amiket ő maga is gyakorol. Jézus ugyanis arra tanít bennünket, hogy *„amit akartok, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták.”* (Mt. 7,12.)

A Reformmozgalom Román Uniójából a bizottság tagjait 1956-ban többségében letartóztatták, és majd csak 1964-ben szabadulhattak ki a börtönből. Ez alatt az idő alatt a börtönben rájuk gyakorolt nyomás hatására szombaton is dolgoztak, és a tiszta étkezést sem tudták megtartani. Amikor végre kiszabadultak, akkor vád alá fogták azokat a prédikátorokat, akiket nem tartóztattak le velük együtt, és így nem kerültek börtönbe. Vádjuk alapja az volt, hogy bizonyára azért nem lettek letartóztatva, mert összejátszottak a hatósággal, és így tulajdonképpen ők voltak az áruói azoknak, akiket mintegy kilenc évre börtönbe zártak.

Később természetesen egyértelműen igazolódott, hogy ez a vád egy alaptalan rágalom. A megvádolt prédikátorok pedig azzal védekeztek, hogy hűtlenséggel bélyegezték meg azokat, akik börtönben voltak, mivel nem tartották meg a szombatot és a tiszta étkezést a börtönévek alatt. A két tábornak egymással való szembeállása azt eredményezte Romániában, hogy szinte két táborra szakadt a Mozgalom.

Amikor már ennyire súlyossá vált a helyzet, akkor végre a Generál Konferenciájuk is jónak látta, hogy foglalkozzon a

problémával. Megfelelő előkészítés után a következő határozatot hozta ebben az ügyben:

„Különböző helyről az a hír érkezett hozzánk, hogy közöttetek határozott elégedetlenség uralkodik, mivel olyan atyafiak vannak a gyülekezetben – mint munkások vagy tisztviselők –, akiknek elmúlt élete nincs összhangban hitünk magasztos lelki és erkölcsi mértékével. Ezek között vannak azok az atyafiak, akik az üldözés nyomása alatt megszegtek ezen parancsolatok némelyikét, melyet Megváltónk adott, mint voltak pl. akik szombaton dolgoztak, vagy áthágták az egészségügyi reformot azáltal, hogy húst ettek.

Lehet, hogy személyesen megbánták ezeket a bűnöket, de sohasem tettek beismerést a gyülekezet felelősei előtt. Ennek azonban meg kell történni, hogy meg legyen védve a gyülekezet jó hírneve és tisztviselői... Az illető atyafiak, akik a hibákat elkövették, önként ismerjék el azokat a felelős atyafiak előtt, és Isten kegyelmében fogja részesíteni őket. Egy atyafi, akit a Generál Konferencia fog küldeni, veletek lesz, és segíteni fog nektek ebben a felelősségteljes feladatban.” (Reformmozgalom Generál Konferenciájától küldött levél a Román Unió Bizottságához. Blackwood, 1979. október 10.)

Még csak annyit szeretnék ehhez a történethez kapcsolni, hogy ugyanezek az atyafiak letartóztatásuk előtt beadtak a hatósághoz egy hitalapelveket, amelyben viszont mellőztek minden olyan pontot vagy kijelentést, amely a hatósággal szemben kényes helyzetet teremtett volna számukra. Saját biztonságuk érdekében inkább elhallgatták a hatóság előtt a hitüknek azokat a pontjait, amiknek megvallása következményekkel járt volna rájuk, mint vezetőkre nézve.

Ha most összehasonlítást teszünk a két esemény között, ami 1916-os években történt az Adventista Egyház vezető részéről, illetve 1956-ban a Reformmozgalom vezetői részéről, akkor teljesen világossá válik az adott esetekre vonatkoztatva Jézus tanítása az ítéletésről, de egyben a kétféle mérték használata is.

Mind a két csoport vezetői ugyanolyan külső nyomás alatt, az életüket féltve kényszerültek rá, és mentek bele olyan engedményekbe, amiket a normális körülmények között nem tettek volna meg. Ha viszont a Reformmozgalom a saját gyakorlatában elintézési módnak tartja (és fogadja el) az ilyen beismerés és megbánás általi rendezését a dolgoknak, akkor miért nem tudja ugyanezt a gyakorlatot elfogadni a másiktól, az Adventista Egyháztól is? Miért kell még mindig elbukottnak bélyegezni egy közösséget, holott csak néhány személy követte el a hibát, de azok sem szándékosan, hanem a körülmények nyomása alatti gyengeségükből, amit később a nyilvánosság előtt őszintén beismertek, és helytelen írásaikat visszavonták.

Szeretném még egy másik esettel is érzékeltetni azt, hogy a Reformmozgalom mennyire nem azt a kritikus mértéket használja saját cselekedeteinek megítélésében, mint amelyet az Adventista Egyház bírálata közben tart szem előtt. – A Mozgalom vezetősége 1949-ben Magyarországon is elismertetésért fordult az illetékes hatósághoz. A beadott kérelem azonban olyan megfogalmazással készült el, amely enyhén szólva is megtagadása, vagy legalábbis elhallgatása volt a Reformmozgalom által vallott hitelveknek. Pedig ezt a nyilatkozatot az akkori két legfőbb magyarországi vezető – Bokor János és Pogány Lajos – hitelesítette aláírásával.

A Magyarországi Szabadegyházak Szövetsége Elnöki
Tanácsának

B u d a p e s t

Mi a H.N.Reformmozgalmisták Felekezetének felelős vezetői hivatalos hitellességgel nyilatkoztatjuk ki az alábbiakat, mint Felekezetünk általánosan elismert alapelveit:

- 1./ Felekezetünk minden külföldi irántól mentes.
- 2./ A demokratikus államhatalommal szemben a legteljesebb lojalitással és engedelmességgel és az elnyert vallásszabadságot hálával tartozunk.
- 3./ A katonai kérdésben úgy a katonaruha, mint a fegyver viselését nem tiltjuk. Háboruban a hatodik parancsolat értelmében a vérontásban nem veszünk részt, viszont betegápolásban vagy bármely más természetű katonai szolgálatban készséggel tevékenykedünk. ~~A negyedik parancsolat értelmében szombati napra~~ ~~pelünk. Felekezetünk minden tagjának házával~~ szembeni köteleseit úgy békében, mint háboruban elismerjük.
- 4./ A Szabadegyházak Szövetségében működő testvérgyülekezetekkel a szövetség ismertetett alapelvei szerint békességben együtt-működünk, azok tagjait hitéletükben nem zavarjuk.

A fentieket aláírásunkkal megerősítjük.

Budapest, 1949. június 16.

Előhívunk:
Fajó László
Dobó M. Vera

Bokor János
Egény Lajos.

Néhány nappal később a Magyarországi Szabadegyházak Szövetsége ki is adta az igazolványt, amely a Reformmozgalom gyülekezetei részére biztosította a szabad és zavartalan működést.

Dr. KISS FERENC
elnök
Telefon: 138-148

Dr. SOMOGYI IMRE
ügyv. elnök
Telefon: 122-332

MICHNAY LÁSZLÓ
ügyv. igazgató
Telefon: 125-980

MAGYARORSZÁGI SZABADEGYHÁZAK SZÖVETSÉGE

CYARMATI BELA
főtitkár
BAJOR LÁSZLÓ
titkár
Dr. DEÁK VIDOR
ügyv.
SZÉCSÉY JÁNOS
elnöki tanácsos
BÁNYAI FERENC
elnöki tanácsos

Budapest, 1949. június 21.
III., Kaffi Zsigmond-utca 23. I. 2
Telefon: 266-323

Közigazgatási- és Rendőrhatóságoknak,

101/1949-Eln.
szám.
.83.

Székhelyükön.

A Magyarországi Szabadegyházak Szövetsége
hivatalos hitelességgel igazolja, hogy az

Hetednapos Reform-Adventisták Felekezete.

a Vallás- és Közoktatásügyi Miniszter Ur 37.551/1948. II. szám
alatt hozzánk intézett leirata alapján felügyeletünk alatt mű-
ködő egyház.

Kérjük Címet, hogy a nevezett, felügyeletünk alatt
működő egyházzal a köztársasági alkotmány, az 1895:43. tc. és
a 250.105/1945. számú belügyminiszteri rendelet értelmében a
vallásszabadság elve szerint sziveskedjék eljárni.

Jelen igazolásunkat visszavonásig adjuk ki.

Tisztelettel

Michnay László
Michnay László
ügyv. igazgató

Bajor László
Bajor László
titkár

Kiss Ferenc
/dr Kiss Ferenc/
elnök

Az elismertetés kérelmére beadott nyilatkozatnak egyetlen pontját sem lehet összeegyeztetni a Reformmozgalom által képviselt elvekkel. Bizonyos cél érdekében azonban készek voltak a képviselt elveket félretenni, és aláírásukkal hitelesíteni egy olyan nyilatkozatot, amelynek elfogadása hitük megtagadását jelentette a reformista gondolkodás szerint. Mindezt csupán

azért, hogy a Mozgalom az állam által is elismert felekezet lehessen, és így szabadon gyakorolhassa tevékenységét. Ezt a magatartásukat súlyosbítja még az a tény is, hogy mindezt nem valamilyen kényszerítő körülmény hatására tették, hanem csupán érdekből, egy előnyösebb helyzet elnyeréséért.

Az első pontban azt állítják, hogy felekezetük minden külföldi irányítástól mentes, holott ez nem igaz. Az egész Reformmozgalom, és így a magyarországi csoport is a Generál Konferenciájuk irányítása és felügyelete alatt működött, közvetlenül pedig a németországi vezetők irányítása alatt. Annyira a németek kezében összpontosult az irányítás, hogy a magyarországi Terület vezetőit teljesen önkényesen váltogatták le és fel, ahogy éppen a pillanatnyi érdekük megkívánta ezt. Természetesen ez a körülmény elég sok belső feszültség és válság előidézője volt a történelmük folyamán.

Beadványukban talán a harmadik pont a legérthetlenebb számomra, hiszen a legkritikusabb kérdésben adják fel benne az álláspontjukat. Az Adventista Egyházat a mai napig is azzal vádolják, hogy a hitelvüknek a katonai szolgálattal kapcsolatos pontjában lelkiismereti szabadságot biztosítanak a haza szolgálatára a gyülekezet minden tagjának. Amikor először vettem kezembe ezt az iratot, rendkívül megdöbbenett, hogy a Reformmozgalom vezetői ugyanazt írták le beadványukban, mint amit hatalmas vehemenciájukkal elítélnek és kárhoznak az Adventista Egyház irataiban. – De vajon miért nem írták le az igazat, úgy, ahogyan azt az adventista testvérekkel való vitáikban szokták képviselni? Mitől lettek most hirtelen még arra is képesek, hogy „Felekezetünk minden tagjának hazájával szembeni kötelességeit úgy békében, mint háborúban elismerjük”?

A negyedik pont pedig a missziós küldetés megtagadását jelenti. Egy reform-adventista hogyan nevezheti testvérgyülekezetnek azokat a közösségeket, akiket egyébként a

missziójában elbukott egyháznak tekint? Mit jelent az, hogy békességben együtt működik velük, és azok tagjait nem zavarják a hitéletükben? Akkor hogyan akarnak misszió munkát végezni közöttük? Vagy ez a beadvány csak a hatóság megtévesztését szolgálta? De akkor hová teszik Jézus tanítását, amely szerint **„legyen a ti beszédetek: Úgy úgy; nem nem; ami pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon”** (Mt. 5,37.).

Jézusnak a fenti kijelentését Ellen White a következőképpen értelmezi és magyarázza az egyik könyvében:

„Ezek a szavak elvetik mindazokat a jelentőség nélküli kifejezéseket, amelyek könnyen idézhetnek elő félreértést, kétértelműségük folytán... Jézus szavai azt tanítják, hogy senkit sem nevezhetünk őszintének, becsületesnek, aki másnak igyekszik feltűnni, mint ami a valóságban, vagy akinek szavai nem fejezik ki szívének igazi érzelmeit... Tehát minden, ami 'ezen felül vagyon', – az igazságon – az 'a gonosztól vagyon'.

Minden, amit a kereszteny tesz, legyen olyan tiszta, mint a napsugár! Az igazság Istentől van, a csalás azonban minden formájában az ördögtől származik, s aki bármily irányban eltér az igazságtól, az a gonosz uralma alá veti magát.

Akik Krisztustól tanulnak, azok... Mind beszédükben, mind életükben egyszerűek, nyíltak és igazak, mert törekszenek a szentekkel való közösségre, 'akiknek szájában nem találtak álnokság'.” (Ellen G. White: Gondolatok a hegyi beszédről 70-71. old.)

Ebben az utóbbi példában az a döbbenetes, hogy az a közösség, amelyik ilyen könnyen tud színt váltani, amelyik ilyen könnyen kész megtagadni még a hitét is, ha az érdekei úgy kívánják, éppen ez a közösség helyezi üzenetének középpontjába az Adventista Egyház bírálatát és állandó vádolását. Annyira belemerül a másik közösség életének a figyelésébe és kritizálásába, hogy nem jut ideje a saját életével és állapotával foglalkozni. Pedig nem ártana, ha néha elmondanák Dávid

imádságát: „Vizsgáld meg **engem** óh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbáld meg **engem**, és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e **nálam** a gonoszságnak valamilyen útja?” (Zsolt. 139,23-24.).

Szükség volna erre az imádságos szívvel tett önvizsgálatra azért is, mert a Reformmozgalomnak meg kellene tanulnia, hogy **„a kétféle mérték utálatos az Úrnál”** (Péld. 20,10.). Ha Jézus ma is úgy lenne itt közöttünk, mint 2000 évvel ezelőtt, akkor valószínűleg a Reformmozgalomnak is elmondaná, hogy **„miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?”** (Mát. 7,3.).

Az 1918-ban a Reformmozgalomból kivált „Harmadrész”-esekkel kapcsolatosan az egyik irodalmukban egészen felháborodottan írnak arról, hogy a harmadrészesek elbukottnak minősítették a Reformmozgalmat azon a bizonyos tanácskozáson, ahol kettéváltak. A következőket olvashatjuk ebben az iratban:

„Ők határozták meg, hogy mikor esett el egy gyülekezet az ő nézetük alapján, és Isten meddig tartja fenn kegyelmét a gyülekezet felett. Ha visszapillantunk a különböző korszakokra, látjuk, hogy mennyi ideig várt Isten egyházára, mikor az elfordult tőle.” (Bokor Sándor: Harmadrész vagy Reformmozgalom? 7. old.)

„Azon körülmények között fordulhattak elő súlyos bűnök, ami ellen tiltakozhattak, de mindez nem ok és nem jog egy különválásra, és egy új gyülekezet megszervezésére.” (u.o. 9. old.)

Tulajdonképpen egy kristálytisza meghatározásról van itt szó, csak az a baj, hogy a Reformmozgalomnak az Adventista Egyházból való kiszakadásával kapcsolatban már nem akarják értelmezni és alkalmazni ugyanezt a szabályt. Mintha akkor más lett volna a Biblia Istene, mintha akkor nem lett volna

alkalmazható a múlt történelmének tanulsága. Nagyon szomorú, hogy a Reformmozgalom is csak akkor figyelt fel ezekre a tanulságokra, amikor az ő soraiban is mozgolódás támadt az elszakadás irányába. Különösen szomorú ez azért is, mert ezt a felismerést csak védekezésnek használják, de egyáltalán nem hajlandók a múltban elkövetett cselekedeteik átértékelésére, ennek a meglátásnak a fényében. A Bizonyágtétel viszont figyelmeztet arra, hogy ilyen függetlenség után áhító csoportok mindig lesznek, akik csak az elkülönülésben, és az önállósodásban látják mindenre a megoldást.

„Minduntalan keletkeznek csoportok, amelyek azt hirdetik, hogy Isten csak a kicsiny, szétszórt csoportokkal van, és a munkájuk abban áll, hogy tönkre tegyék mindazt, amit Isten szolgálói felépítettek. Ezek nyugtalan lelkek, akik mindig újabb dolgokat akarnak látni és hinni. Néhányan itt, a többiek másutt jelennek meg, de valamennyien az ellenség javára dolgoznak. Mégis azt állítják, hogy náluk van az igazság. Függetlenek attól a néptől, amelyet az Úr vezet, és amely munkája által, amelyet végez, megdicsőíti Őt.” (Ellen G. White: Lelki ajándékok IV. kötet 158. old.)

Várhatunk-e egyetemes megújulást Isten népe között?

Úgy a Reformmozgalom, mint minden függetlenné váló csoport, a reformáció jegyében tünteti fel a saját elindulását és elkülönülését. Mert mint mondják, az Egyház olyan útra lépett, és olyan életmódot választva folytatja a tevékenységét, amit ők az Istenhez való hűségük miatt már nem tudnak vállalni. Mindegyik azt mondja, hogy eredeti szándéka szerint nem akart különválni, hanem csak az Egyházon belüli megújulást szorgalmazta, vagyis egy belső reformációt. Mivel azonban az általuk szorgalmazott reformációhoz nem egészen úgy állt hozzá az Egyház, amint azt elképzelték, vagy amint azt várni lehetett volna, ezért vált szükségessé az elválás, és a külön szervezet létrehozása. Ezzel a

reakcióval kapcsolatban azonban felmerül egy nagyon fontos kérdés: Várhatunk-e egyetemes megújulást Isten népe között?

Ha a Jézus által adott tájékoztatásra figyelünk, akkor azt kell mondani, hogy nem! Jézus nagyon sokrétűen hangsúlyozza ezt a kérdést az evangéliumokban, mintha azt üzenné vele, hogy ne tápláljon hamis illúziót senki sem arra vonatkozóan, hogy milyen lesz Isten népének lelki állapota a vég idején. Példázataiban elmondja Jézus, hogy egészen az aratásig lesz konkoly a jó mag között. Pedig ez *„az aratás... a világ vége, az aratók pedig az angyalok”* (Mt. 13,39.). Egy másik alkalommal pedig azt mondta Jézus, hogy balga szüzek is lesznek az Ő visszajövetelére várakozók között, egészen a jövetelére figyelmeztető *„éjjeli kiáltás”*- ig. A történelem legsötétebb órájában azonban, *„Éjjelkor pedig kiáltás lőn: Ímhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe!”* (Mt. 25,6.). Az előtte elmondott tanításában pedig arról beszélt, hogy még a házanépe fölé rendelt szolgák sem egyformán viszonyulnak Urukhoz és egymáshoz, pedig itt azokról a szolgákról van szó, akiket a ház Ura tett gondviselővé a háza népe felett. Ennek a jézusi figyelmeztetésnek a hátterén egyszerűen balgaság bárkinek is azt gondolni, hogy majd ő létrehozza és megszervezi azt a közösséget, amely csupa *„szentekből”* fog állni.

Bárki legyen is az, aki ilyen célokat dédelget magában, vagy talán már próbálja is megvalósítani, biztosan fog követőket találni. Azonban nem sok idő kell hozzá, és megbizonyosodhatnak afelől, hogy az elkülönült csoportjuk sem a *„szentek”* közössége, hanem az előbb felsorolt jézusi példák mindegyike érvényes rájuk is. De akkor viszont miért szakadtak el, és miért maradnak elszakadt állapotban? Csak azért, hogy egy vallási irányzattal több legyen? Vagy talán csak a személyes ambíciójuk megvalósítását szolgálja az új körülmény, azt, amit az előző helyzetben nem tudtak megvalósítani?

Ezékiel próféta egy nagyon fontos dolgot világít meg előttünk, miközben az elpecsételés munkáját és a vele kapcsolatos körülményeket írja le.

„És mondá az Úr neki: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, akik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az utálatosságokért, amelyeket cselekedtek annak közepében. És amazoknak mondá az én hallásomra: Menjetek át a városon ő utána, és vágjátok; ne kedvezzen a ti szemetek és ne szánakozzatok: Vénet, ifjat, szüzet, gyermeket és asszonyokat öljetek meg mind egy lábíg, de azokhoz a férfiakhoz, akiken a jegy van, ne közelítsetek, és az én templomomon kezdjétek el. Elkezdék azért a vén férfiakon, akik a ház előtt valának.”
(Ezék. 9,4-6.)

Ez a prófécia azt mondja el, hogy Jeruzsálemben, vagyis Isten népe között durva bűnököt követnek el. Isten szerint „*utálatos*” dolognak vannak minősítve ezek a cselekedetek. A bemutatásból pedig az derül ki, hogy ezeknek az utálatos dolgoknak a cselekvésében még a templom előtt álló „*vén férfiak*” is részt vesznek. Pedig ezek a „*vén férfiak*” az Isten népének vezetőit jelképezik. A bemutatás alapján úgy gondolom, hogy ezek az emberek élen járnak annak cselekvésében, amit Isten utálatosságnak minősít, talán éppen ezért kezdődik el rajtuk Isten büntető ítélete.

Ezékiel viszont arról is szól, hogy Jeruzsálemben nem mindenki merült bele az utálatos dolgok cselekvésébe. Miként Illés napjaiban nem hajtott mindenki térdet a Baálnak, még akkor sem, ha Illés másként gondolta, akként az elpecsételés idejének ebben a szakaszában sem enged mindenki a világ befolyásának Isten népe között. Ebben a történelmi korban is vannak hűséges gyermekei Istennek, akik „*okos szüzek*”-nek vagy „*jó szolgák*”-nak bizonyulnak.

Bárhová nézünk is a Biblia próféciai között, Isten sehol sem bátorít arra senkit, hogy egy külön csoportot alkotva szakadjon el az általa bűnösnek tartott rétegtől. Éppen ellenkezőleg, mindenhol azt látjuk, hogy az Isten által hűségesnek minősített réteg ott van a többi között. Azt viszont minden gyermekétől

elvárja Isten, hogy amennyiben Ő bűnnek nyilvánít valamit, akkor ne tartson együtt még a többséggel sem annak cselekvésében. Ne essen kétségbe akkor, amikor az Isten iránti hűsége miatt kisebbségben marad. Ezékiel arról győz meg bennünket, hogy ebben a válságos időben Isten hűségesei nem tudnak megoldást és kivezető utat találni az egész nép számára. Szinte tehetetlenül nézik az Isten népe között uralkodó állapotot, csak sóhajtozni és nyögni tudnak miatta, mivel nem tudnak oda hatni, hogy ez az állapot megváltozzon.

„Az igaztalanok szentségtelen cselekedetei és szavai napról-napra gyötrik igaz lelküket. Képtelenek gátat vetni a bűnök elsöprő árjának, ezért telve vannak szomorúsággal és aggodalommal. Mikor még azoknak otthonaiban is a vallás megvetését látják, akik nagy világosságot nyertek; akkor gyászolni fognak Isten előtt. Sírnak és gyötrik lelküket, mikor ott látják a gyülekezetben a büszkeség, a kapzsiság, az önzés és a csalás mindmegannyi válfaját. Lábbal tapossák ott az Isten Lelke által ihletett feddést, miközben Sátán szolgálói diadalmaskodnak. Istenre gyalázat hárul, az igazságot pedig hatástalanná teszik.” (Ellen G. White: Bizonyágtétel a gyülekezetek részére 5. köt. 210. old.)

Isten hűséges gyermekei tehát csak sóhajtoznak és nyögnek azok miatt, amit Isten népe között látnak, de változtatni nem tudnak a helyzeten. Ettől azonban még nem érzik feljogosítva magukat arra, hogy egy külön csoportot hozzanak létre. **Ők ott maradnak a bűnökkel terhelt nép között, és Isten angyala ott pecsételi el őket.** Az elpecsételő angyalt egy ilyen közösségbe irányítja Isten. Olyan nép között kell végeznie munkáját, amelyet nemcsak az elszakadtak minősítenek bűnösnek, hanem Isten is. **Ennek ellenére Isten mégis ezt a népet nevezi népének,** mert tudja, hogy sok hűséges gyermeke van ott, akik nem hajtottak térdet a Baál előtt, nem engedtek a világ befolyásának a saját életükben. Ezért mindazok, akik ettől a néptől akarnak

elkülönülni, talán éppen az elpecsételés lehetősége elől különülnek el.

Különüljön el mindenki a bűntől, a világiasság minden formájától, de maradjon az Isten által választott nép között, még akkor is, ha ott olyan dolgokat cselekszenek, amik ellentétben állnak Isten akaratával. Senki se várjon olyan csodára, hogy Isten népe között egyetemes ébredés és megújulás fog bekövetkezni. Ennek ellenére Isten mégis ott van népe között, mert **„figyelmének legfőbb tárgyát képezi”** a küzdő gyülekezete (Ellen G. White: Bizonyágtételek a prédikátorok számára 3. old.).

„Az egész Egyház megújulásában reménykedünk? Az az idő sohasem jön el. Az Egyházban vannak meg nem tért személyek, akik nem egyesülnek komoly, győzelmes imában. Egyénenként kell dolgoznunk! Többet kell imádkoznunk, és kevesebbet beszélnünk.” (Ellen G. White: Az utolsó napok eseményei 138,2.)